

Arrest

nr. 81 361 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 april 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 23 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 24 januari 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in 1988 in de stad Kandahar van de gelijknamige provincie in Afghanistan. U bent een Pashtun van etnische origine en een soennitisch moslim. U hebt gewerkt in de

kledingwinkel van uw vader die gelegen was in de Shah Bazar in Kandahar. U hebt vier jaar (illegaal) gewoond in de stad Karachi in Pakistan. U bent naar Pakistan gegaan omdat u het leven dat u had in Afghanistan beu was. U kon 's nachts niet slapen omwille van de explosies. In Pakistan bent u opgepakt en in 1389 (2010) bent u teruggekeerd naar Afghanistan. Negen maanden à één jaar later hebt u Afghanistan opnieuw verlaten om op 12 april 2011 asiel aan te vragen bij de bevoegde Belgische instanties. U hebt Afghanistan voor een tweede keer verlaten omdat u hier een leven wil opbouwen. U verklaart dat u het leven in uw land beu was omwille van het geweld en de ontploffingen die u 's nachts hoorde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet heeft aangetoond.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U gevraagd waarom u Afghanistan verlaten hebt, stelt u dat u uw land beu was. U moest elke nacht huilen omwille van de ontploffingen of het geluid van kogels dat u hoorde (CGVS, p. 8). U stelt geen persoonlijke problemen te hebben gehad (CGVS, pp. 8 & 10). U had geen problemen met 'Taliban, regering of Amerikanen' (CGVS, p. 1). Het was de situatie in uw land die u 'gek maakte' (CGVS, p. 10). U haalt bijgevolg geen elementen aan die wijzen op een vrees voor persoonsgerichte vervolging. Bijgevolg kunt u niet als vluchteling worden erkend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een originele taskara voor. Deze identiteitskaart wijzigt voorgaande vaststellingen niet, aangezien uw identiteit niet wordt betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U beweert immers familie te hebben in deze stad. Uw tante woont samen met haar echtgenoot en kinderen in de stad Kabul waar ze een huis bezitten. Ook uw zus en haar echtgenoot die tolk is wonen daar, net zoals uw schoonvader en schoonmoeder (CGVS, pp. 3-4). Tijdens het regelen van uw taskara ging u naar het huis van uw zus en uw tante (CGVS, p. 9). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich daar niet zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie

in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.³

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn verblijf in de gevangenis in Pakistan zwaar psychisch geleden heeft onder de hardhandige ondervragingen en folteringen. Dit had tot gevolg dat verzoeker in een depressie terechtkwam en zich in een labiele psychologische toestand bevindt. Tijdens zijn gehoor op 3 januari 2011 speelden verzoekers psychologische problemen hem parten. Verzoeker legt in bijlage van zijn verzoekschrift een medisch attest neer. Hij legde tijdens zijn gehoor verklaringen af die niet overeenstemmen met de werkelijke gang van zaken. Zo liet hij na om de specifieke problemen te vermelden waarmee hij in Afghanistan geconfronteerd werd. Verder vertelde hij niet dat zijn broer als vluchteling erkend werd in België. De ongelukkige beslissing om zijn problemen met de Taliban niet te vermelden, werd ingegeven door een extreme angst voor de Taliban, en de overtuiging die bij verzoeker leeft dat deze groepering waar ook ter wereld een bedreiging kan vormen voor hem. Voorts speelde ook het feit mee dat verzoeker reeds eerder ondervraagd werd in Pakistan (weliswaar onder andere omstandigheden) en daar in de gevangenis belandde nadat hij de volledige waarheid verteld had. Verzoeker vreesde dat hem in België hetzelfde zou overkomen. Het is een feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen label droeg waarop 'psychische problemen' stond maar toch viel uit het interview duidelijk af te leiden dat hij potentieel mentaal niet alles op een rijtje had, of toch emotioneel verward was, zoals blijkt uit bepaalde passages van het gehoor. Verwerende partij heeft duidelijk tekort geschoten: er waren indicaties dat verzoeker kampt met psychische/emotionele problemen, waardoor verwerende partij medisch advies had moeten inwinnen, om zo een aangepaste aanpak te kunnen bepalen. Voorts stelt verzoeker nog dat verwerende partij de richtlijnen uit de UNHCR-proceduregids volledig in de wind geslagen heeft. Zo werd er geen verminderde bewijslast gehanteerd ten aanzien van verzoeker. Er werden geen andere informatiebronnen gebruikt bij het beoordelen van de zaak dan zijn verklaringen die waren aangetast door zijn emotioneel verwarde toestand en er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers broer de vluchtelingenstatus bekomen heeft in België.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. In zoverre verzoeker in het feitenrelaas in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij problemen had met de Taliban omdat deze eiste dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten, wat de reden was voor zijn vlucht naar Pakistan en eveneens de reden voor zijn vlucht naar België nadat hij opnieuw vanuit Pakistan naar Afghanistan was teruggekeerd, stelt de Raad vast dat verzoeker deze motieven niet eerder heeft aangehaald tijdens de asielpprocedure, noch in de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal.

In dit verband dient te worden benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven, en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden

verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Verzoekers bewering dat hij deze gebeurtenissen niet eerder heeft durven vertellen omwille van zijn extreme angst voor de Taliban, omwille van zijn overtuiging dat deze groepering waar ook ter wereld een bedreiging kan vormen voor hem en omwille van het feit dat hij reeds eerder ondervraagd werd in Pakistan (weliswaar onder andere omstandigheden) en daar in de gevangenis belandde nadat hij de volledige waarheid verteld had, overtuigt geenszins. Het indienen van een asielaanvraag impliceert immers een uiting van vertrouwen in de autoriteiten van het gastland en in de bescherming die deze bieden. Het is bovendien volstrekt onduidelijk waarom verzoeker het thans, in het kader van zijn beroepsprocedure, plots wel aandurft om tot bovenstaande verklaringen over te gaan.

Verzoeker wijst op een aantal passages uit zijn gehoor waaruit zou blijken dat hij potentieel mentaal niet alles op een rijtje had of toch op zijn minst emotioneel verward was. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest volwaardige verklaringen af te leggen. Zo de Raad vaststelt dat verzoeker inderdaad aan het begin van zijn gehoor heeft gesteld dat hij van een tweede verdieping is gevallen waardoor hij problemen heeft aan zijn hoofd (gehoorverslag, 1), dat zijn geest is geschaad door het geluid van ontploffingen en kogels (gehoorverslag, 8) en dat de situatie in zijn geboorteland hem gek maakte (gehoorverslag, 10) blijkt eveneens uit het gehoorverslag dat verzoeker zeer gedetailleerde verklaringen met betrekking tot zijn identiteitsgegevens, de plaats en regio waar hij woonde, reisweg en de neergelegde documenten kon afleggen. Nergens kan afgeleid worden dat verzoeker omwille van zijn 'labiele psychologische toestand' geen volwaardige verklaringen zou kunnen weergeven. Zijn raadsman die aanwezig was op het gehoor heeft bovendien evenmin melding gemaakt van eventuele psychologische problemen en heeft zelfs uitdrukkelijk gesteld geen opmerkingen te hebben over het verloop van het gehoorverslag (gehoorverslag, 11). Bovendien heeft verzoeker nagelaten om voor het Commissariaat-generaal een medisch attest voor te leggen waaruit zijn problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. Verzoekers 'labiele psychologische toestand' kan dan ook geen verschoningsgrond vormen voor het feit dat hij heeft nagelaten tijdens het gehoor melding te maken van zijn problemen met de Taliban. Dit klemmt des te meer nu verzoeker herhaaldelijk gevraagd werd naar de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn geboorteland en hij telkens aangaf geen persoonlijke problemen te hebben gekend (gehoorverslag, 8 en 10).

Waar verzoeker nog aanhaalt dat verwerende partij duidelijk tekort heeft geschoten in die zin dat er indicaties waren dat verzoeker kampt met psychische/emotionele problemen, waardoor verwerende partij medisch advies had moeten inwinnen om zo een aangepaste aanpak te kunnen bepalen, wijst de Raad er op dat de bewijslast dienaangaande bij verzoeker zelf ligt en het dan ook aan hem toekomt een begin van bewijs aan te brengen van zijn psychologische problemen hetgeen hij gedurende de hele procedure heeft nagelaten. Wat betreft het door verzoeker in huidige beroepsprocedure bijgebrachte medische attest van dr. E. Timur Okuyan van 15 februari 2012 stelt de Raad vast dat voornoemde huisarts zich heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoekers "broer" om te stellen dat verzoeker psychologische problemen zou hebben. Uit dit attest blijkt niet dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielmotieven op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Wat de verwijzing van verzoeker betreft naar wat de UNHCR-proceduregids stelt aangaande asielzoekers die kampen met psychologische problemen, kan verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat een dergelijke verwijzing enkel dienstig is in zoverre verzoeker zijn psychologisch problemen aannemelijk zou hebben gemaakt, *quod non in casu*.

Verzoeker betoogt ten slotte dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers broer de vluchtelingenstatus bekomen heeft in België. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van het feit dat hij een broer heeft, die hij trouwens in zijn verzoekschrift niet bij naam noemt doch enkel vijf zussen (gehoorverslag, 3) dient er op gewezen dat iedere asielaanvraag hoe dan ook individueel wordt behandeld en beoordeeld op de eigen merites.

Gelet op wat voorafgaat kon de commissaris-generaal bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij Afghanistan verlaten heeft uit vrees voor vervolging omwille van één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker die bij het Commissariaat-generaal verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat hij hier een leven wil opbouwen omdat hij het leven in zijn land beu was omwille van het geweld en de ontploffingen die hij 's

nachts hoorde, haalde immers geen elementen aan die wijzen op een vrees voor persoonsgerichte vervolging.

Met betrekking tot subsidiaire beschermingsstatus stelde de bestreden beslissing heeft terecht vast dat verzoeker, hoewel afkomstig uit Kandahar, over een verblijfsalternatief beschikt in de stad Kabul aangezien hij er meerdere familieleden heeft. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul heeft de commissaris-generaal op basis van een uitgebreide analyse van deze veiligheidssituatie met recht besloten dat het geweld in de stad Kabul niet aanhoudend is van aard en eerder gelokaliseerd, dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is waardoor er voor burgers in de stad Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte, kan niet worden vastgesteld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER